

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 34/2026-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru pod sp. zn. PPZ-345/NKA-PK-ZA-2018, postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod sp. zn. VII/1 Gv 105/18/1000, postupu Špecializovaného trestného súdu pod sp. zn. 2T/1/2023 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3To/10/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. septembra 2025 a doplnenou 30. septembra 2025, 30. októbra 2025, 22. decembra 2025 a 20. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na prejednanie záležitosti spravodlivo, verejne a v primeranej lehote podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru pod sp. zn. PPZ-345/NKA-PK-ZA-2018, postupom generálnej prokuratúry pod sp. zn. VII/1 Gv 105/18/1000, postupom špecializovaného súdu pod sp. zn. 2T/1/2023 a postupom najvyššieho súdu pod sp. zn. 3To/10/2024. Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu konať bez zbytočných prietahov a aby jej priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 15 000 eur od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (konajúceho za Úrad boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru),

vo výške 19 000 eur od generálnej prokuratúry, vo výške 19 000 eur od špecializovaného súdu a vo výške 13 000 eur od najvyššieho súdu. Sťažovateľka si zároveň uplatňuje od už uvedených porušovateľov spoločne a nerozdielne aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľke bolo 20. decembra 2018 vyšetrovateľom Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protikorupčnej jednotky, expozitúry Západ vznesené obvinenie za zločin poškodzovania finančných záujmov Európskej únie v jednočinnom súbehu s prečinom subvenčného podvodu. Následne prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal 24. januára 2023 na sťažovateľku v zmysle vzneseného obvinenia aj obžalobu na špecializovanom súde, ktorý 16. apríla 2024 vydal odsudzujúci rozsudok. Hneď po vyhlásení rozsudku podala sťažovateľka prostredníctvom svojho advokáta odvolanie, pričom odvolanie podal aj prokurátor. Sťažovateľka podala 29. mája 2024 aj sťažnosť na prešetrovanie prietáhov v postupe špecializovaného súdu, pretože samosudca špecializovaného súdu 21. mája 2024 požiadal o predĺženie lehoty na písomné vyhotovenie rozsudku o ďalších 30 dní, čomu predseda špecializovaného súdu vyhovel. Táto sťažnosť bola vyhodnotená ako nedôvodná. Od 28. augusta 2024 sa príslušný súdny spis nachádza na najvyššom súde, pričom tento do doplnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľkou (22. decembra 2025) stále nenariadil termín verejného zasadnutia. Sťažovateľka ešte 3. októbra 2025 doručila najvyššiemu súdu sťažnosť pre nečinnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, ktorú ale predseda najvyššieho súdu posúdil ako sťažnosť podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), pretože najvyšší súd nemá nadriadený súd, a preto by postup podľa § 55 ods. 3 Trestného zákona neprichádzal do úvahy. V tomto upovedomení z 28. novembra 2025 zároveň predseda najvyššieho súdu uviedol, že s ohľadom na rozsah predmetnej trestnej veci nezistil subjektívne prietahy v konaní. S ohľadom na objektívnu dĺžku konania nariadil podľa § 53 zákona o súdoch dohľad predsedu súdu nad plynulosťou ďalšieho súdneho konania v tejto veci. Okrem toho informoval, že dĺžka konania môže byť v danom prípade ovplyvnená aj okolnosťou, že predsedníčke senátu, ktorá je zároveň aj sudkyňou spravodajkyňou, zanikne 31. decembra 2025 funkcia sudkyne.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti namietala neprípustnú dĺžku napadnutého trestného konania, ktoré ku dňu podania ústavnej sťažnosti trvalo spolu s prípravným konaním už 6 rokov a 9 mesiacov. Z toho 4 roky a 1 mesiac trvalo prípravné konanie a 2 roky a 8 mesiacov súdne konanie. K samotnej dĺžke súdneho konania sťažovateľka uviedla, že konanie pred špecializovaným súdom trvalo 1 rok a 7 mesiacov a konanie pred najvyšším súdom ako odvolacím súdom už trvá viac ako rok.

4. Podľa sťažovateľky ani skutková zložitnosť predmetnej trestnej veci neodôvodňuje dĺžku konania presahujúcu 6 rokov. Čo sa týka správania účastníkov konania, sťažovateľka uviedla, že v napadnutom konaní neexistujú žiadne okolnosti, ktoré by vo vzťahu k prietahom bolo možné pripočítať na jej ťarchu. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti neuviedla žiadne výhrady k postupu orgánov činných v trestnom konaní, iba poukázala na samotnú dĺžku prípravného

konania. K dĺžke konania pred špecializovaným súdom iba uviedla, že niekoľko súdnych pojednávanií bolo odročených. Okrem toho spochybňovala právne posúdenie veci špecializovaným súdom a napokon aj okolnosť, že samosudca špecializovaného súdu po vynesení rozsudku požiadal o predĺženie lehoty na písomné vyhotovenie rozhodnutia. Vo vzťahu k dĺžke napadnutého konania pred najvyšším súdom sťažovateľka konštatovala, že podľa judikatúry ústavného súdu (II. ÚS 829/2015) je primeraným časom na prípravu odvolacieho konania 9 mesiacov a pretože odvolacie konanie v jej veci už trvá dlhšie, má zo strany najvyššieho súdu dochádzať k priet'ahom. Sťažovateľka taktiež zdôraznila, že doba trvania, resp. rýchlosť trestného konania sa posudzuje prísnejšie ako rýchlosť v občianskoprávných veciach. Tieto okolnosti podľa sťažovateľky odôvodňujú konštatovanie porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote.

5. Sťažovateľka poukázala na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej sa aj trestné konanie posudzuje ako celok, t. j. od vznesenia obvinenia, resp. od podania trestného oznámenia. Taktiež uviedla, že v predmetnom trestnom konaní sa aplikuje právo Európskej únie (odkazom na zoznam preberaných právne záväzných aktov Európskej únie, ktoré sú uvedené v prílohe k Trestnému zákonu a Trestnému poriadku), preto namietala aj porušenie čl. 47 charty.

6. Sťažovateľka si uplatnila aj finančné zadosťučinenie, ktoré postupne v doplneniach k svojej ústavnej sťažnosti navyšovala. Výšku uplatneného finančného zadosťučinenia odôvodnila iba všeobecne dĺžkou napadnutého trestného konania, svojou právnou neistotou a následnými negatívnymi následkami na jej život a zdravie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či napadnutým postupom orgánov činných v trestnom konaní, napadnutým postupom špecializovaného súdu a napadnutým postupom najvyššieho súdu došlo k porušeniu sťažovateľkinho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty.

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98). Vzhľadom na už uvedené mohol ústavný súd preskúmať namietané porušenie všetkých označených práv (t. j. podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) spoločne.

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom orgánov činných v trestnom konaní:

10. Namietaný postup orgánov činných v trestnom konaní z časového hľadiska s ohľadom na rozsah predmetnej trestnej veci ústavný súd považuje za adekvátny. V tomto kontexte podotýka, že ani sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti neuviedla žiadnu konkrétnu okolnosť, ktorú by vyčítala orgánom činným v trestnom konaní s ohľadom na dĺžku, resp. predĺženie trestného konania. Osobitnému prieskumu napadnutého postupu orgánov činných v trestnom konaní v tomto prípade bráni najmä temporálny aspekt, pretože ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená v čase (september 2025), keď už prebiehalo v dotknutej trestnej veci súdne konanie, a to dokonca na odvolacom súde (obžaloba bola podaná ešte v januári 2023). Z tohto dôvodu ústavný súd v danom prípade nepripočítal dobu prípravného konania na ťarchu súdov, ktoré konali v predmetnej veci po podaní obžaloby.

11. Ústavný súd vo svojej judikatúre pravidelne konštatuje, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je však odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. K tomu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím, prípadne k nemu môže dôjsť aj iným zákonom predvídaným spôsobom nastoľujúcim právnu istotu (m. m. IV. ÚS 469/2020). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (pozri rozsudok vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05). Z argumentácie prezentovanej v ústavnej sťažnosti je zrejmé, že v aktuálnom štádiu trestného konania nejde zo strany orgánov činných v trestnom konaní o aktuálny a trvajúci zásah do práv sťažovateľky.

12. Ústavný súd zdôrazňuje, že hoci obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je obdobný do tej miery, že ich porušenie ústavný súd posudzuje spoločne (bod 8 odôvodnenia tohto uznesenia), perspektíva ústavného súdu vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom je odlišná ako v prípade ESLP, ktorý posudzuje namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k Slovenskej republike ako členskému štátu Rady Európy, a ústavný súd ako vnútroštátny ľudskoprávny súd posudzuje potenciálne porušenie základných práv sťažovateľov vo vzťahu k jednotlivým orgánom verejnej moci (m. m. I. ÚS 390/2019, I. ÚS 511/2020). Nemožno preto konštatovať, že by ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v každom konaní automaticky sčítal dĺžku konania pred viacerými inštanciami štátnych orgánov a túto následne hodnotil bez ohľadu na okolnosti prípadu (I. ÚS 299/2021, I. ÚS 172/2022, IV. ÚS 180/2023, I. ÚS 26/2024, I. ÚS 709/2024, IV. ÚS 218/2024, I. ÚS 136/2025, II. ÚS 162/2025, II. ÚS 185/2025, IV. ÚS 10/2026).

13. Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (napr. IV. ÚS 517/2021) dodáva, že ak zodpovedným subjektom proti ústavnému súdu je konkrétny orgán štátu, kým zodpovedným subjektom proti ESLP je štát ako celok, potom aj metodika ESLP na vymedzenie rozhodného obdobia vychádza z konania ako celku bez ohľadu na to, aké rozhodovacie orgány v tomto konaní aktívne vystupovali. Ústavný súd však posudzuje konania týchto jednotlivých orgánov oddelene

a samostatne. Napríklad v prípade viacinstančného súdneho konania samostatne posudzuje zodpovednosť za prieťahy súdu prvého stupňa, t. j. oddelene od zodpovednosti za prieťahy odvolacieho súdu (bližšie aj OROSZ, L., SVÁK, J. a kol. *Ústava Slovenskej republiky. Komentár. Zväzok I.* Bratislava : Wolters Kluwer SR s. r. o., 2021, s. 655.). O to viac to platí v situácii, ak sa na tom istom konaní podieľajú rozdielne štátne orgány, ako to je v prípade trestného konania (m. m. I. ÚS 709/2024, I. ÚS 136/2025).

14. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k orgánom činným v trestnom konaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd ešte podotýka, že podaním obžaloby sa z prokurátora, ktorý bol dovtedy pánom prípravného konania, stáva strana v konaní, ktorá má iba obmedzený dosah na efektívne vedenie súdneho konania vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z už uvedených dôvodov (adekvátne dĺžka prípravného konania, ktoré už bolo v momente podania ústavnej sťažnosti ukončené) ústavný súd v danom prípade nepripočítal dobu prípravného konania ani na ťarchu súdov, ktoré konali v predmetnej veci po podaní obžaloby.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom špecializovaného súdu a napadnutým postupom najvyššieho súdu:

15. Ústavný súd sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľky vo vzťahu k postupu špecializovaného súdu. Tak odročenie pojednávania, ako aj možnosť predsedu súdu predĺžiť lehotu na písomné vyhotovenie rozhodnutia predstavujú zákonne a legitímne postupy a ich využitie bez ďalšieho neindikuje existenciu prieťahov konaní. Napokon aj zo zoznamu pojednávaní (26. mája 2023, 23. júna 2023, 21. júla 2023, 25. septembra 2023, 26. októbra 2023, 10. novembra 2023, 27. novembra 2023, 13. decembra 2023, 15. januára 2024, 11. marca 2024, 12. marca 2024, 18. marca 2024 a 12. apríla 2024), ktorý uviedla sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti, je zrejmé, že špecializovaný súd konal promptne a termíny pojednávania nariadil efektívne a v pomerne vysokej intenzite. Svedčí o tom aj dĺžka rozhodovania v trvaní iba 1 roka a necelých 3 mesiacov (24. januára 2023 až 12. apríla 2024). V danom kontexte neostáva ústavnému súdu nič iné, iba konštatovať, že rozhodnutie špecializovaného súdu v trestnej veci sťažovateľky bolo promptné a rýchle. Toto rýchle rozhodovanie špecializovaného súdu zvyrazňuje aj absenciu príčinnej súvislosti medzi sťažovateľkinou námietkou týkajúcou sa právneho posúdenia zo strany špecializovaného súdu a základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

16. Vo vzťahu k namietanej dĺžke postupu najvyššieho súdu musí ústavný súd konštatovať, že sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti nepresne interpretovala rozhodnutie ústavného súdu č. k. II. ÚS 829/2015-29 zo 14. decembra 2016, keď tvrdila, že primeranou dĺžkou odvolacieho konania je 9 mesiacov a ak je táto doba prekročená, ide o prieťahy. V predmetnom náleze síce ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov odvolacím súdom, ktorý bol ale nečinný viac ako tri roky. Lehotu 9 mesiacov uviedol iba ako príklad a podľa kontextu sa netýkala celkovej dĺžky odvolacieho konania, ale iba pomerne vágne označeného času na prípravu odvolacieho konania. Ústavný súd tu preto dopĺňa a spresňuje, že odvolacie konanie presahujúce 9 mesiacov samo osebe v žiadnom prípade neindikuje existenciu prieťahov. V danom prípade síce už dĺžka odvolacieho konania presiahla 1 rok a s ohľadom

na upovedomenie predsedu najvyššieho súdu zo 17. decembra 2025 zánik funkcie sudcu predsedníčky senátu k 31. decembru 2025 bude mať pravdepodobne negatívny dopad na dĺžku napadnutého odvolacieho konania, ale jeho dĺžka stále podľa ústavného súdu nepredstavuje problém vo vzťahu k označeným právam, a to ani pri jeho súčte s dĺžkou konania na prvostupňovom súde.

17. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov opakovane konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

18. Ústavný súd preto konštatuje, že dĺžka napadnutého konania zo strany špecializovaného súdu a najvyššieho súdu, zatiaľ nedosahuje takú ústavnoprávnu intenzitu, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľkou označených práv. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú aj v tejto časti.

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

20. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že ak by ďalší priebeh napadnutého odvolacieho konania zo strany najvyššieho súdu signalizoval vznik prietahov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľke, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložila ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu